

Štěpán Beran, The Hunt Museum, Ireland

Díky programu Erasmus+ jsem se jako jeden z 15 studentů dostal do Irsku. Přesněji do jednoho z největších měst v Irsku, Limericku. Limerick je přezdíváný „Stab city“, takže jsem byl po příjezdu trošku vystrašený. Strach však brzo přešel, protože při procházce městem jsme zjistili, že je centrum až na občasně odpadky po zemi velmi podobné těm u nás.

Prý to byl to právě Limerick, který inspiroval projektanty New Yorku při návrhu jeho ikonických čtvercovitých bloků. Nebo spíše to mi řekl náhodný pán v hospodě. Irové jsou oproti nám velmi výřeční a rádi se dávají do řeči z cizími lidmi. Od small talku u poklady v obchodě, po úplně náhodného člověka na zastávce. Lidé jsou velmi otevření konverzaci a přijde mi, že nikdy nikam nespěchají. Možná to má co do činění s kratšími pracovními hodinami a menším důrazem na dochvilnost. Pracovní dny totiž často začínají až v 9. – 10. hodině ranní, což sice znamená, že lidé chodí později z práce, ale zároveň že si ráno mohou více pospat. Kdo z nás totiž chodí spát brzo aby naspal 8 hodin, když vstává v pět ráno a jde na šestou do práce. Někdo asi jo, ale většina z nás si radši večer koukne na nějaký film anebo někam zajde s kamarády nebo s rodinou. Život na třech směnách je tu samozřejmě bohužel také, ale v porovnání s „montovnou Evropou“, Českem, je tu mnohem více lidí zaměstnáno ve službách, kancelářích aj.

Samozřejmě bylo Irsko poznamenáno pandemií Covid-19. My jsme hned po příjezdu zjistili jak moc. Zjistili jsme totiž, že nebudeme ubytováni v rodinách, ale hromadně v hotelu asi 25 minut autobusem od města. V rodinách se nás totiž, jako cizinců, prý báli, že jim přivezeme Covid. V centru totiž vypuklo lokální ohnisko Covidu-19 a agentura nás chtěla ochránit před nákazou, takže nás dali do hotelu, který byl situován v periférii města. Hotel byl celkem pěkný a uklizený. Měli jsme z grantu hrazené ubytování a stravu, takže jsme byli ve finále rádi, protože jídlo od kuchaře z restaurace bychom v rodinách určitě nedostali. V blízkosti hotelu měla kampus místní univerzita. Bylo to asi jediné zajímavé místo v okolí, jinak to byla nekonečná zástavba malých domků nebo komplexy administrativních budov různých korporací. Univerzita měla krásný kampus plný zajímavé a odvážné architektury, zeleně a cest pro pěší chůzi. Univerzitní kampus byl stavěn před několika desítkami let, ale nemuseli by se za něj stydět ani dnešní návrháři moderní urbanizace. Připomínalo to utopické město bez aut, kde všude, kam člověk potřeboval, mohl dojít pěšky.

Irsko je krásná země plná nádherných přírodních i člověkem vybudovaných míst. Jako první společný výlet jsme vyjeli do Killarney National Park. V parku jsou vybudovány stezky pro chůzi a kola, které jsme na výletu využili. Půjčili jsme si totiž ve městě kola za 15€ na celý den a projeli jsme 27 km dlouhou trasu parkem kolem jednoho z jezer. Celou cestu jsme koukali na nádherné scenérie, které vypadaly jako z filmu Jurský park. Dále bych se zmínil o výletě do města Cork, které mě zaujalo svými krásnými úzkými uličkami, které byly plné zahrádek kaváren a restaurací. Město totiž značnou část města naprosto uzavřela pro automobily. Město tedy žije a je pro nás pěšáky mnohem přístupnější. Zajímavý výlet byl také do města Galway, které se nachází na pobřeží atlantického oceánu. Ve městě byl, v dobu naší návštěvy trh, kde nechyběli jak klasické kýchče, ani výborný street food. Později jsem zjistil, že se jmenoval Galway Market. Na výletě jsem byl i na Moherských útesech. Jedno z nejkrásnějších míst, co jsem kdy viděl. Šel jsem 7 km dlouhou stezku podél útesů, která začínala ve vesničce Doolin a rozhodně to stálo za to více než jet až na turistické parkoviště. Rozhodně doporučuji! Takové scenérie snad nikde jinde nejsou.

Co se týče práce, tak nebylo úplně moc z čeho vybírat. Vzhledem k situaci kolem pandemie jsem byl umístěn do muzea the Hunt Museum, což je muzeum historických artefaktů, které stáří sahají až do doby kamenné. První týden bylo hlavní seznámení se s kolektivem, a muzeem jako takovým. Většina pracovní náplně bylo pomáhat ostatním s tím, co zrovna potřebovali. Často jsme pomáhali s nějakým „výzkumem“ spojeným s budoucí akcí nebo expozicí nebo zpracovávali tabulky v excelu. Jeden týden jsme také pomáhali s expozicí the Dancing Apollo, kde jsme návštěvníky seznamovali s aplikací v tabletech, které jsme jim půjčovali. Aplikace zobrazovala sochu jménem Apollo v rozšířené realitě jako 3D model. Při této práci jsem si procvičil mluvenou angličtinu asi nejvíce, protože šlo o přímou improvizovanou interakci s cizím člověkem. Velmi mi to také pomohlo v porozumění místnímu nářečí angličtiny. Dále jsem se občas staral o expozici jménem A Wild Atlantic Way, což je expozice obrazů popisující život a scenérie na západním pobřeží Irska. U této expozice jsem akorát kontroloval vstupenky a stručně popisoval o čem expozice je. Jelikož nejsem expert na umění, tak jsem na některé otázky návštěvníků nedokázal odpovědět, ale většinou to nebyl vůbec problém, protože návštěvníci také ne a šlo pravděpodobně jenom o tzv. small talk. Muzeum bylo asi 25 minut od hotelu autobusem, takže jsme každý den dojížděli tam a zpátky. Dopravu do práce i oběd jsme si hradili z peněz z grantu, takže naši dopravou byla místní hromadná doprava, která občas přijela jenom o 10 minut pozdě a obědy byly toasty nebo wrapy z Lidlu/Tesca. Něco jako polední menu v Irsku totiž neexistuje, takže jídlo v restauraci/bistru bylo mimo náš rozpočet.

Na závěr bych chtěl říct, že jsem velmi vděčný škole a programu Erasmus, za možnost vycestovat na měsíc do jiné země a zažít místní kulturu na vlastní kůži. Ze stáže jsem si odnesl mnoho zkušeností v jazyce a mnoho vzpomínek. Jazyk jsme se sice učili jak ve škole, tak v kurzech od evropské unie, ale reálnou interakci, kterou jsme si díky tomuto programu mohli vyzkoušet, nelze žádným kurzem nahradit.